

LECȚIA 5. Suveranitatea lui Dumnezeu și libertatea omului: O perspectivă biblică

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- Să explici din Scriptură suveranitatea lui Dumnezeu peste toate lucrurile, inclusiv peste dizabilitate.
- Să descrii câteva viziuni asupra suveranității lui Dumnezeu și libertatea umană de-a lungul istoriei Bisericii.
- Să explici cum Dumnezeu e suveran, dar nu și responsabil pentru păcat.
- Să înțelegi poruncile voii lui Dumnezeu ca fiind atât directive, cât și permissive.
- Să recunoști creștinismul ca o tradiție a cunoașterii, precum și ca o credință „ce caută”.

Majoritatea creștinilor considera imposibil să își amintească câte predici au auzit la viața lor. Pentru unii, numărul ar ajunge la mii, pe nenumărate teme. Dar câte predici ai auzit despre virtuțile durerii? Dilemele cu privire la suferință și dizabilitate ridică întrebări dificile despre suveranitatea lui Dumnezeu. Indiferent dacă se referă la un accident paralizant care îi curmă viața unui actor ca Christopher Reeves, sau la copilul unui vecin care este lăsat cu dizabilități severe după ce aproape s-a înecat, nicio predică în trei puncte nu poate răspunde la cele mai dificile întrebări ale vieții. Dimpotrivă, încercările omului de a răspunde poate duce uneori la viziuni diferite asupra suveranității lui Dumnezeu în lumea noastră, precum și în viețile noastre personale de urmași ai lui Hristos.

Unii oameni cred că Dumnezeu stă de-o parte, ca un observator al evenimentelor istorice și actuale ale omenirii, participând doar când e invitat în situație. Mulți sunt influențați de cărți renumite precum „*Când oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele*” („*When Bad Things Happen to Good People*”), de Rabinul Harold S. Kushner. Potrivit acestuia, Dumnezeu e un spectator care nu cauzează și nu participă la nicio tragedie pe care s-ar putea să o înfruntăm. Singurul Său rol e să fie alături de noi, după ce faptul s-a întâmplat. Dacă asta ar fi adevărat, cum L-am putea numi pe Dumnezeu Domnitorul Suprem al Universului?

În următoarele 4 lecții vom discuta doctrinele evanghelice creștine cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu, calamitățile umane, rolul lui Satan în suferință și nădejdea noastră în Hristos. S-ar putea să ai perspective diferite decât cele prezentate aici. Dacă e așa, te încurajez să cauți în Cuvântul lui Dumnezeu și să aduci întrebările tale înaintea Lui, prin rugăciuni. Aceasta este o luptă care afectează fiecare persoană, indiferent de rasă sau naționalitate, fapt reprezentat în afirmația Comitetului Lausanne despre Evanghelizarea Mondială:

„S-ar putea ca Dumnezeu să nu inițieze toate încercările noastre, precum boli, deformări din naștere sau accidente, dar în momentul în care ne ajung, ele vor reprezenta voia Lui pentru noi, pe o perioadă și pentru un scop determinate de El.”

Autoritate

Ne răzvrătim, învinovățim și totuși tânjim după o conducere puternică. Încă din Grădina Eden, omul s-a luptat cu ascultarea și supunerea față de suveranitatea lui Dumnezeu. Cultura noastră încurajează această fugă după autonomie și independență, pe când Scriptura ne îndreaptă privirea înspre olar și lut. Putem fi cu adevărat maleabili în mâinile lui Dumnezeu și să ne încredem în El, chiar și atunci când lucrurile nu au nici un sens?

I. A devenit doctrina un cuvânt „murdar”?

După cum am văzut în Lecția 3, istoria a dovedit că bisericile au fost incredibil de lente când a fost vorba să îmbrățișeze familiile afectate de dizabilități. Deși conducătorii continuă să ofere scuze precum facilități, voluntari și resurse nepotrivite, centrul problemei s-ar putea ascunde într-o viziune greșită asupra suveranității lui Dumnezeu. Modul în care vedem relația noastră cu Dumnezeu afectează modul în care vedem lumea, în special lumea dizabilității. Dr. Dallas Willard, autor și profesor de filosofie la Universitatea din California de Sud, subliniază perspectiva holistică necesară: „Formarea spirituală creștină este procesul prin care voința reflexivă preia caracterul vocii lui Hristos. Este procesul prin care (și cunoașteți versetul din Galateni 4:19) Hristos ia chip în tine și în mine.” Un tată a trei copii cu dizabilități severe o descrie în felul următor: „După câte am observat eu, persoanele care dovedesc o umblare apropiată cu Dumnezeu sunt atrași pur și simplu de copiii mei, se apropie de ei și le vorbesc, chiar dacă aceștia nu pot vorbi. Dar alții, care evident se luptă cu credința lor, tind să treacă pe lângă, până în partea cealaltă a bisericii, abia observându-i pe copii.”

Fără declarații clare ale credinței, însuși Biserica este în pericol să devină „un trup cu dizabilități”. Dr. Kathy McReynolds, director al Studiilor Academice la Institutul Creștin de Dizabilități, este îngrijorată. A observat că atunci când credincioșii renunță la doctrina creștină, nu doar că își neglijează înalta chemare de a-i sluji și a-i proteja pe cei vulnerabili, dar nici nu se mai folosesc de instrumentele divine pe care Dumnezeu li le-a dat pentru abordarea celor necreștini. Pe măsură ce citești lucrarea următoare, gândește-te la accentul pe care îl pune Dr. McReynolds pe doctrină, numind-o „energică, dramatică și extrem de vie”.

CITEȘTE: „De ce e importantă doctrina creștină”, de Dr. McReynolds

Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.

[2 Timotei 2:15]

II. Dumnezeuul Scripturii este statornic, nu de piatră

E greu să vezi poze la știri cu copii înfometați din Africa, bătrâni rămași ologi după uragane în Haiti sau soldați orbiți din cauza minelor din zonele de război, fără să pui la îndoială bunătatea și mila lui Dumnezeu. Aceste realități nu au sens în mintea umană. Totuși, Biblia ne oferă o perspectivă clară că, oricât de tragică poate fi viața uneori, avem un Dumnezeu iubitor care, în suveranitatea Lui, ne ține în palmele mâinilor Sale (Ioan 10:28-29).

Ca și creștini, s-ar putea să ne îndoim de dragostea lui Dumnezeu în mijlocul crizelor, mai ales dacă nu avem o perspectivă biblică a suveranității lui Dumnezeu. Cuvântul *suveranitate* denotă că, în cele din urmă, Dumnezeu se află în controlul tuturor circumstanțelor și situațiilor din viața noastră, incluzând suferința și dizabilitatea – indiferent dacă provoacă sau doar îngăduie aceste fapte.

În cartea sa, *Suferința și suveranitatea lui Dumnezeu (Suffering and the Sovereignty of God)*, John Piper scrie:

„Dumnezeu este absolut, etern și infinit. În rest, toate lucrurile și toți oamenii sunt dependenți, finiți și contingenți. Dumnezeu Însuși este marea valoare supremă. Orice altceva considerat valoros dobândește valoarea pentru că se află în legătură cu Dumnezeu. Dumnezeu este suprem în toate lucrurile. Are toată autoritatea, toată puterea, toată înțelepciunea – și *este bun cu cine nădăjduiește în EL, cu sufletul care-L caută*. (Plângeri 3:25)... și ceea ce vreau să zic... când spun că Dumnezeu e suveran, nu este doar ca Dumnezeu are puterea sau dreptul să cârmuiască toate lucrurile, ci că Dumnezeu chiar cârmuiește toate lucrurile pentru scopurile Sale înțelepte și sfinte.”

O concepție creștină evanghelică asupra suveranității lui Dumnezeu

Concepția teologică a Joni and Friends este că suveranitatea lui Dumnezeu se află în, peste și prin toate circumstanțele. Lui Dumnezeu îi pasă de suferința umană și îi cheamă pe cei din poporul Său să răspundă cu compasiune. Indiferent dacă concepția ta este că Dumnezeu *provoacă* sau *îngăduie* suferința, în fiecare caz, El a permis ca aceasta să intre în istoria umană. Este implicat în pre-suferința și post-suferința noastră, precum este prezent și în toate circumstanțele din viețile noastre. Toată omenirea experimentează suferința.

III. Dumnezeuul Scripturii acționează cu putere și scop

Este Dumnezeu cu adevărat în control? Aceasta este o întrebare pe care Nick Vujicic o aude întotdeauna de la milioane de oameni care vin să îl asculte peste tot prin lume. Nick este un om de afaceri, cu studii superioare, scriitor și vorbitor. Website-ul său a primit milioane de accesări și a reușit toate astea înainte să împlinească 28 ani. Totuși, cea mai mare dorință în viață a lui

Nick este să trăiască o viață care demonstrează suveranitatea lui Dumnezeu și admite că asta cere un sacrificiu zilnic.

URMĂREȘTE: I've Got Questions (Am întrebări)

<http://www.joniandfriends.org/television/ive-got-questions/>

Când ai văzut că Nick nu are nici mâini, nici picioare, care au fost primele tale gânduri cu privire la el?

Ce întrebări l-a pus Nick lui Dumnezeu? Te-ai luptat vreodată cu aceleași întrebări? De ce a putut Nick să își accepte dizabilitatea și să își predea complet viața lui Dumnezeu?

Poți afla mai multe despre organizația lui Nick, Life Without Limbs (Viața fără membre), pe www.lifewithoutlimbs.org

A. Poruncile lui Dumnezeu

Vine o vreme în viața noastră când și noi, la fel ca Nick, trebuie să ne luptăm cu poruncile lui Dumnezeu care au fost stabilite în trecutul, prezentul și viitorul etern. Poruncile lui Dumnezeu declară controlul Lui suveran peste orice țară și orice eveniment. Efeseni 1:11 ne spune că El *face toate după sfatul voii Sale*.

CITEȘTE: Romani 9:11 și 11:33-36; Psalm 104:24; Proverbe 3:19.

O poruncă este un sigur plan ce conține toate lucrurile. O poruncă dată de Dumnezeu este un plan înțelept pentru că Dumnezeu e înțelept, precum și omniscient, omniprezent și omnipotent. Planul Său este perfect pentru că El e perfect.

O poruncă dată de Dumnezeu are două aspecte:

1. În voia *directivă* a lui Dumnezeu vedem că există câteva lucruri al căror autor este Dumnezeu, ceea ce înseamnă că El provoacă evenimentul: crează (Isaia 45:18), controlează Universul (Daniel 4:35), alege regii și conducătorii (Daniel 2:21).

„Poruncile lui Dumnezeu reprezintă scopul Lui etern în conformitate cu planul voii Lui prin care, pentru gloria Lui, a orânduit orice vine și trece” **Catehismul Scurt Westminster din 1647, întrebarea 7.**

2. În voia Lui *permisivă*, Dumnezeu își poate îndeplini voia prin cauze secundare. De exemplu, Dumnezeu nu îndeplinește păcate. Omul este responsabil de propriile acțiuni, dar Dumnezeu folosește de multe ori acele păcate pentru a-și îndeplini voia și scopul. (Genesa 50:19-20; Fapte 2:23; 4:27-28).

B. Poruncile lui Dumnezeu în criză, viață și moarte

Nici o încercare, boală, accident sau rănire nu ne ajunge fără permisiunea lui Dumnezeu. Suntem confrunțați cu acest adevăr în Scriptură:

- *Cine a spus, și s-a întâmplat ceva fără poruncă Domnului? Nu iese din gura Celui Preaînalt răul și binele?* (Plângeri 3:37-38)
- *Eu întocmesc lumina și fac întunericul, Eu dau propășirea și aduc restrîcerea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.* (Isaia 45:7)
- *... acesete necazuri, căci știți singuri că la aceasta suntem rânduți.* (1 Tesaloniceni 3:3)
- *[Dumnezeu] face toate după sfatul voii Sale.* (Efeseni 1:11)

Păstorul și teologul John MacArthur spune că, atunci când întâlnesc dificultăți, credincioșii nu ar trebui să fie surprinși sau revoltați deoarece Dumnezeu ne-a spus să le așteptăm. În cartea sa, „*The Power of Suffering: Strengthening Your Faith in the Refiner's Fire*” („*Puterea suferinței: Întărirea credinței în focul topitorului*”), MacArthur scrie:

„Unul dintre principalele motive pentru care multor credincioși din ziua de azi le vine greu să accepte rolul suferinței în viețile lor, a prietenilor sau a celor dragi, este că nu au reușit să înțeleagă și să accepte realitatea suveranității divine. Mulți nu reușesc să vadă adversitatea din perspectiva lui Dumnezeu... realitatea este suveranitatea lui Dumnezeu care, atunci când este înțeleasă clar și acceptată, slujește ca lentile fundamentale prin care fiecare creștin ar trebui să vadă mai clar întreg adevărul Scripturii. Cunoșcând suveranitatea lui Dumnezeu în toate lucrurile nu înseamnă că vom înțelege complet, dar ne oferă o nădejde reală în mijlocul aspectelor dificile și neclare din lucrarea Lui în viețile noastre (Genesa 18:25; Isaia 55:9).”

IV. Dumnezeuul Scripturii este suveran peste dizabilități: de la Genesa la Apocalipsa

În vremurile biblice, tratarea persoanelor cu dizabilități a variat de la respingere cruntă la transformarea în obiecte ale închinării păgâne. În rândul popoarelor vecine Israelului, copiii cu dizabilități erau lăsați să moară prin expunere la condiții naturale. Dacă supraviețuiau, erau expuși la necazuri, se profita de ei ca cerșetori sau prostituate și înfruntau moartea prematură. În cealaltă extremă, un rege egiptean era văzut ca ceva supranatural și era venerat datorită diformității sale. Omenirea poate să evite sau să îi preamărească pe cei cu dizabilități, dar ce spune Biblia despre aceasta?

Dizabilitățile: din Genesa la Apocalipsa

A. Genesa-Exod: Dumnezeu ne-a oferit un început fără dizabilități

La urma urmelor, Dumnezeu este responsabil pentru dizabilități, așa cum El însuși subliniază în Exod. Totuși, la început nu existau dizabilități. Când păcatul a intrat în lume prin Adam și Eva, acesta a adus cu el durere, suferință, dizabilitate și chiar moarte (Genesa 3:1-24).

B. Exod-Deuteronom: Legea îndurătoare a lui Dumnezeu prevede dizabilitatea

Ca și Creator, Dumnezeu își asumă responsabilitatea pentru dizabilități. Când Moise a pus la îndoială capacitatea sa de a vorbi pentru Domnul, El i-a spus: „*Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?*” Iată ce înseamnă să fii proprietatea Lui!

C. Isaia-Maleahi: Profeții lui Dumnezeu promit speranța viitoare pentru dizabilitate

Dumnezeu îi va așeza pe acei cu dizabilități (Mica 4:6-7) și îi va izbăvi de asupritori (Țefania 3:19).

D. Matei-Apocalipsa: Isus oferă speranță și o cale pentru cei cu dizabilități

În lucrarea sa, „*Povestea lui Dumnezeu despre dizabilitate*”, Dr. David Deuel scrie: „Când Isus a venit pe pământ, pe lângă moartea Sa pe cruce pentru păcat, misiunea Lui includea și vindecarea efectelor blestemului și împlinirea poruncilor Legii. A arătat ce prevedea înțelepciunea și ceea ce profeții au prezis cu privire la persoanele cu dizabilități. Ca și trimișii Lui delegați, noi continuăm lucrarea pe care El a început-o. Cu toate acestea, mulți sunt surprinși să descopere că o parte din planul lui Dumnezeu pentru persoanele cu dizabilități a fost nu doar ca aceștia să îl glorifice pe Isus, ci și să slujească altora – nu doar în dizabilitatea lor, ci datorită ei.”

1. Isus arată compasiune față pe persoanele cu dizabilități. (Matei 20:34; Marcu 1:42; Ioan 9:1-3).
2. Isus a adus glorie lui Dumnezeu vindecând persoanele cu dizabilități (Matei 15:30-31).
3. Isus demonstrează că El este Domn prin vindecarea celor cu dizabilități (Luca 7:22).

CITEȘTE: „*Povestea lui Dumnezeu despre dizabilitate: Planul desfășurat de la Genesa la Apocalipsă*”, de Dr. David Deuel.

Reflectând asupra lucrării Dr. Deuel, cum crezi că vede Dumnezeu însuși dizabilitățile? Prin ce se aseamănă/deosebește perspectiva Lui asupra oamenilor cu dizabilități de perspectiva noastră?

Acestea sunt întrebări foarte importante întrucât, deși această lecție subliniază adevărurile scripturale cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu peste toate lucrurile, există loc în domeniul biblic și în contextul evanghelic pentru perspective variate privind relația dintre suveranitatea lui Dumnezeu și libertatea umană. Acest fapt este evident în modelele variate de providență ce s-au dezvoltat în istoria gândirii creștine. În alte cuvinte, modelele de providență pot fi împărțite în două categorii mari: suveranitatea generală vs. suveranitatea specifică:

- Suveranitatea specifică susține că Dumnezeu hotărăște tot ce se întâmplă dinainte, inclusiv dizabilitatea. Aceasta este mai mult sau mai puțin perspectiva care s-a prezentat în această lecție.
- Suveranitatea generală susține că Dumnezeu își limitează intenționat o parte din puterea Sa și permite să se întâmple anumite lucruri, precum dizabilitatea. Raționamentul acestei perspective este că dacă oamenii au căzut în păcat, Dumnezeu trebuie să își fi limitat abilitățile, permițând libertatea umană.

Totusi, Dumnezeu lucrează încă în lume; nu e ca un ceasornicar care a întors ceasul și apoi a plecat de lângă el. Dumnezeu este încă atotputernic, cunoaște viitorul și permite anumite lucruri, precum dizabilitatea, să se întâmple. Știe cum vom reacționa și ne oferă bunătatea și călăuzirea Sa pentru ca în final, să îndeplinim scopurile Lui. Ideea este că există loc în credința creștină care permite diferite perspective pe poruncile divine, providența și liberă voință. Provocarea noastră este să cercetăm Scripturile fiecare în mod personal, căutând să interpretăm și să înțelegem cu credincioșie adevărurile lor cu multe fețe. După cum s-a mai spus, doctrina creștină este importantă pentru că e adevărată pentru toți oamenii, în orice timpuri.

V. Fortăreața cea mare a creștinătății: cunoașterea adevărată

Descoperirile medicale și științifice ale secolului XXI, care au fost îngăduite în conformitate cu suveranitatea lui Dumnezeu, s-au folosit pentru a explica însuși existența lui Dumnezeu. Pentru noii atei care scriu câteva dintre cărțile cele mai bine vândute din ziua de azi, știința a făcut din creștinism ceva de modă veche, o dogmă fără putere – un crez fără valoare. Ei spun că oamenii creștini au un Dumnezeu imaginar și afirmă că știința propune căi prin care să creeze o societate mai bună, adresându-se intelectului uman și nu unui *Adevăr* pretins absolut. Ca răspuns, mulți lideri religioși spun despre creștinism că este în esență o profesie a credinței și nu un corp de cunoștințe. „Doctrinile creștine nu sunt doar crezuri cărora noi, creștinii, le-am oferit un vot de aprobare, de-a lungul anilor”, afirmă Dr. Kathy McReynolds. „E timpul ca Biserica să își ia înapoi ceea ce îi aparține în mod corect și anume adevărul despre creștinism că este o tradiție a cunoașterii.”

CITEȘTE: „Creștinismul: O Tradiție a cunoașterii”, de Dr. Kathy McReynolds.

Este uman să ne luptăm cu *Adevărul* lui Dumnezeu pentru fiecare situație din viață. Deseori, păstorii și consilierii creștini evită părinții aflați în durere. Ce ai putea să îi spun unui părinte al cărui copil s-a născut cu o dizabilitate serioasă și a înfruntat ani de durere și nesiguranță?

Păstorul Lon Solomon, a cărui fiică are dizabilități multiple, spune cu încredere altor părinți că Dumnezeu Atotputernic a lăsat acest copil în viața lor pentru scopurile Sale divine. Nu-L interesează dacă o numești voia directă sau permisivă a lui Dumnezeu. În cartea lui, „*Brokenness*” („*Zdrobirea*”), Solomon spune:

„S-ar putea să ai o problemă mai mare cu ideea unui Dumnezeu care El însuși a împovărat un copil cu dizabilități și l-a trimis în viețile acestor părinți, decât cu ideea că Dumnezeu doar a îngăduit ca acest lucru să se întâmple. Pot să insinuez că nu există chiar nicio diferență între cele două concepte? Dacă Dumnezeu este cu adevărat Dumnezeul suveran al Universului, așa cum spune, atunci ceea ce îngăduie este sinonim cu ceea ce trimite... indiferent de cauzele intermediare ale oricărei dureri, trebuie să realizăm ca acest conducător suveran al tuturor lucrurilor din Univers este Cel care ia ultimele decizii. Nici chiar Satan nu are autoritate independentă în acest Univers. Dumnezeu orchestrează fiecare circumstanță și se atinge de fiecare viață pentru a-și îndeplini scopurile Sale perfecte. Nu există accidente, coincidențe sau soartă pe această lume.

În Lecția 6 vom continua să vedem triumfurile suveranității lui Dumnezeu peste planurile rele ale lui Satan, pentru a ne aduce lucrarea de răscumpărare a lui Isus Hristos.

DISCUȚIE DE GRUP

Care sunt câteva din semnele suveranității lui Dumnezeu în viețile noastre?

Când este ușor să te supui domniei Sale și când e cel mai dificil? Împărtășește câteva moduri care ar reprezenta mai bine ceea ce crezi despre Dumnezeu în viața de zi cu zi.

Reflecții – Lectia 5

Sozeranitatea lui Dumnezeu și libertatea omului: O perspectivă biblică

1. De ce este o poziție doctrinală asupra sozeranității lui Dumnezeu atât de vitală în înțelegerea suferinței?
2. Gândește-te la un moment din viața ta când ai pus la îndoială autoritatea lui Dumnezeu. Ce te-a ajutat să găsești planurile Lui?
3. Conform Scripturii, care e rolul lui Dumnezeu în suferință și dizabilități?
4. Este Dumnezeu sozeran peste păcatul omului? De ce da sau de ce nu?
5. Cum l-a ajutat pe Nick Vujicic povestea omului născut orb, din Ioan 9:1-12, să înțeleagă sozeranitatea lui Dumnezeu?
6. Explică diferența dintre voia lui Dumnezeu directivă și cea permisivă.
7. Ce apărare avem împotriva atacurilor noilor atești asupra creștinismului?
8. Descrie cum ai consilia o persoană cu dizabilități fizice care pune la îndoială credința sa în Dumnezeu.

DE CE E IMPORTANTĂ DOCTRINA CREȘTINĂ, de Dr. Kathy McReynolds

Trebuie să încep acest eseu afirmând că foarte puține dintre argumentele prezentate în paginile următoare sunt originale. În măsura în care pot să le elucidez, le datorez claritatea și talentul multor mari gânditori creștini care au trecut pe dinaintea mea. Ceea ce cred eu că am contribuit la această dezbatere importantă cu privire la doctrina creștină este aplicarea sa în domeniul dizabilităților. Folosirea cuvântului *dizabilitate* în acest context nu se referă la persoane cu dizabilități în sine, ci mai degrabă, termenul *dizabilitate* este folosit în mare pentru a descrie ceea ce cred eu că este starea actuală a bisericii evanghelice. În ultimii ani, biserica evanghelică a ignorat sursa puterii sale divine: doctrina. Astfel a ajuns ea invalidă, incapabilă în multe sensuri să-și ducă misiunea de a merge la cei vulnerabili (Luca 14).

M-a lovit această idee când am citit pregnantă carte a lui Dorothy Sayer, „*Scrisori către o biserică diminuată: Argumente înflăcărate pentru relevanța doctrinei creștine*” („*Letters to a Diminished Church: Passionate Arguments for the Relevance of Christian Doctrine*”). Cu un farmec și o inteligență extraordinară, Sayers susține cu tărie că biserica a scăzut, a devenit incapabilă, cu dizabilități, dacă vreți, deoarece a părăsit doctrina creștină vitală care comunică esența creștinătății și anume caracterul lui Hristos care este „energic, dramatic și extrem de viu”. Potrivit spuselor lui Sayers, doctrina creștină ne vorbește adevărul despre Dumnezeu, despre noi înșine și despre lumea din jurul nostru. A părăsi doctrina creștină, așadar, nu e periculos doar pentru biserică, dar poate însemna și destrămarea structurii societății noastre. Când se întâmplă asta, cei aflați în cel mai mare pericol sunt cei vulnerabili din societate. Datorez structura acestui eseu numeroaselor descoperiri ale lui Sayer. Caut să promovez argumentația sa prin sublinierea faptului că în momentul în care credincioșii renunță la doctrina creștină, nu doar că își neglijează înalta chemare de a sluji celor mai slabi, dar și refuză să se folosească de instrumentele divine pe care Dumnezeu ni le-a pus la dispoziție pentru abordarea celor necreștini: doctrina creștină esențială. Doctrina este cea care face diferența între Biserică și orice altă instituție. Dacă nu luăm în serios propria noastră doctrină, cum puteam să ne așteptăm de la lume să o facă?

Doctrina creștină: a devenit ea un cuvânt „murdar”?

În vara anului 2006, Biola Connections a publicat un articol de prima pagină intitulat „*Cuvântul cu „D”: A devenit doctrina noul cuvânt murdar?*” Câțiva profesori de la Talbot și Biola au fost intervievați pentru articol și împreună au adus o argumentație solidă cu privire la diminuarea rolului doctrinei în biserica evanghelică din ziua de azi. De exemplu, o doctrină pe care Biserica Creștină veche a îmbrățișat-o de la începuturile sale este Trinitatea. Este o doctrină crucială care oferă explicații și perspective cu privire la natura Dumnezeirii. Dar pe măsură ce relațiile

devin prioritare față de doctrinele esențiale din biserică, aceste explicații și perspective par mai puțin importante. Există chiar unii conducători evanghelici care nu mai consideră că doctrina Trinității este esențială.

Trinitatea nu este singura doctrină contestată în ultimii ani. Liderii din mișcarea bisericilor noi pun la îndoială doctrina Iadului și natura exclusivă a chemării lui Hristos ca fiind singura cale spre mântuire.

Adepții ai Teismului deschis dezbate omniștiința lui Dumnezeu, susținând că nu e posibil să cunoască de înaintea faptelor pe care omul le alege liber să le facă. Studii recente indică faptul că mulți evanghelici tineri nu sunt siguri cu privire la câteva doctrine esențiale. Studiile Naționale pentru Tineri și Religii, de exemplu, au descoperit că aproape jumătate dintre tinerii protestanți cred că mai multe religii pot fi adevărate, iar 36% dintre ei cred că e în regulă să alegi doar câteva aspecte ale credinței și să renunți la restul.

Dennis Dirks, decanul Seminarului Teologic Talbot, crede că biserica de azi s-a depărtat de predecesorii ei care apărau înverșunați doctrina. De fapt, Dirks semnalează: „Doctrina era atât de importantă încât au fost scrise cărți întregi ale Bibliei despre ea, consilii s-au adunat pentru a o apăra, iar cei proaspăt convertiți la Creștinism trebuiau să fie instruiți timp de 2 sau 3 ani și erau numiți catehumeni.” Reformații timpurii încurajau de asemenea acest nivel de instruire. Azi, unii oameni semnează pur și simplu o declarație doctrinală (pe care e posibil să o citească sau nu) sau eventual parcurg câteva cursuri de membru.

Conform Alan Gomes, profesor de Istoria Teologiei la Talbot, îndepărtarea Bisericii de doctrină a început odată cu învățăturile lui Frederick Schleiermacher (1768-1834), care spunea că scopul religiei era să ai un sentiment de dependență totală de Dumnezeu. Doctrinile care nu se refereau la sentimente erau considerate inutile pentru viața de creștin. Dar, așa cum spune Sayers, dacă doctrina este irelevantă pentru viața creștină, pentru ce este ea relevantă cu adevărat? Doctrina creștină este de mare importanță. La urma urmelor, se referă la adevărata natură a Universului și importanța vieții umane. Acestea nu sunt nici pe departe subiecte „triviale”.

Doctrina creștină: Ignoranța noastră

Bazându-ne pe descrierile propriei credințe a multor credincioși, precum și pe ceea ce scriu câțiva dintre noii atei în ultimele lor cărți, ignoranța adevăratei naturi a creștinătății e foarte mare. Gândește-te, de exemplu, la câteva din întrebările și răspunsurile următoare, cu privire la credința creștină:

1. Cine este Dumnezeu Tatăl? – El este Creatorul, Cel care a pus totul în mișcare. Este mâniș în cea mai mare parte a timpului și cere lucruri imposibile oamenilor.

2. Cine este Dumnezeu Fiul? – Este într-un fel asociat cu Isus din Nazaret. A fost un om și un învățător bun. Are multă influență asupra Dumnezeului Tată. Pare că înțelege ființele umane și și-a dat silința, cât a fost aici, să ne împace cu Dumnezeu. Nu a fost vina Lui că lucrurile erau așa rele.
3. Cine este Duhul Sfânt? – Este Cel care a venit la Cincizecime, dar nu suntem foarte siguri ce ar trebui el să facă în viața de zi cu zi astăzi. Cred că ar trebui să joace un rol în ajutorarea creștinilor să se simtă împăcați cu ei însuși, făcând lucruri bune pentru ei și ceilalți.
4. Ce este Trinitatea? – Total de neînțeles și irelevantă vieții de zi cu zi. Tot ce știm e ca Biblia nu menționează cuvântul *Trinitate*, așa că probabil nu e importantă, oricum.
5. Ce este Credința? – A crede în ceva ce nu poți vedea, fără a avea nici un fel de dovadă. A te simți bine în pielea ta. A ignora toate realitățile științifice.
6. Ce este Păcatul? – Avortul. Homosexualitatea.
7. Ce este Virtutea Creștină? – Înfrânarea de la dansat, băut și gândit liber.
8. Ce este un Motiv? – Un obstacol înspre credință.

Aceste răspunsuri la întrebări importante nu îndreptățesc nici pe departe vechea credință creștină. Dar mă tem că ele reprezintă o reflexie exactă a ceea ce cred mulți dintre oamenii din biserică și din afara ei, despre aceste doctrine. Cu riscul de a suna critic, aceste răspunsuri reflectă perspectiva asupra creștinătății a unui copil de Școala Duminicală, o perspectivă pe care inamicii o pregătesc, acuzând-o ca fiind prea simplistă și irațională, și una pe care mulți adulți creștini o afișează ca ceva la care țin foarte mult. La urma urmelor, dacă unii conducători creștini cred că doctrina are o importanță mică și puțin de a face cu viața de zi cu zi, nu e de mirare că vasta majoritate a confesiunilor și mai mulți din societate cred același lucru!

Doctrina creștină: De ce e importantă

În eseu ei pătrunzător și perceptiv, „*Crez sau kaos*”, Dorothy Sayers pune punctul pe i, adresându-se problemei fundamentale a încercării practicii credinței creștine fără a ști la ce se referă aceasta de fapt:

„E mai mult decât inutil pentru creștini să vorbească despre importanța moralității creștine fără să fie pregătiți să ia poziție pentru fundamentele teologiei creștine. Este o minciună să spui că dogma nu contează; contează enorm. Este fatal să lași oamenii să presupună desăre creștinism că e doar un mod de a simți; este extrem de necesar să insistăm pe faptul că acesta este, întâi de toate, o explicație rațională a Universului. Nu are rost să oferim creștinismul ca pe o aspirație vag idealistică, simplă și consolantă; dimpotrivă,

este o doctrină tare, grea, exactă și complexă, cufundată într-un realism drastic și intransigent. Și este fatal să ne imaginăm că toată lumea știe suficient de bine ce înseamnă creștinismul și are nevoie doar de puțină încurajare pentru a-l practica. Adevărul crud e că, în această națiune, nici măcar una din 100 persoane nu are cea mai mică idee despre ce învață Biserica despre Dumnezeu, despre om, societate sau persoana lui Isus Hristos.

Sayers a scris aceste cuvinte pe la jumătatea secolului XX, fiind adresate Bisericii din Anglia. Cred că aceste cuvinte sunt și mai relevante pentru noi, astăzi. Avem mult de pierdut dacă continuăm să ignorăm doctrina, nu doar în biserici, ci și în societate. Pentru că, dacă doctrina creștină comunică ceea ce e adevărat despre întreaga realitate – Dumnezeu, Univers, umanitate și societate – atunci să o abandonăm va însemna să invităm haosul mondial la scară mare. Acesta este un lucru serios, iar dacă Biserica vrea să fie luată în serios, trebuie să ia doctrina sa în serios.

Cu alte cuvinte, dacă vrem să avem vreo influență în cultura noastră, dacă vrem să ne îndeplinim misiunea să ajungem la toți oamenii, în special la cei mai vulnerabili, atunci trebuie să vorbim despre Isus Hristos, nu doar despre Isus. Am devenit foarte buni la predicatul în bisericile de azi despre Isus, un om bun și blând care ne iubește așa cum suntem. Da, asta ne face să ne simțim bine. Dar cu acesta jumătate de adevăr constant prezent în mintea modernă, e greu să îl echivalăm pe acest Isus cu Acela care a creat și susține universul: Isus Hristos.

În lucrarea sa imperativă pe „*Divina Comedie*”, a lui Dante, Sayers tratează într-un mod unic cât de importantă este hristologia pentru viața de zi cu zi. Începe prin diferențierea unui simbol natural de unul convențional. Un simbol natural este un lucru care chiar există, care prin propria natură reprezintă un lucru mai mare, din care el este un exemplu. Sayers subliniază că Întruparea, întrucât este un fapt istoric, este exemplul fundamental – unicul simbol natural al întregii istorii umanității, întregii naturi a lui Dumnezeu și relația dintre cele două. Acest adevăr demonstrează, de asemenea, diferența dintre un simbol natural și unul convențional. Un simbol convențional este ceva ales arbitrar și poate semnifica ceva cu care are foarte puțin în comun. De exemplu, în cultura pop, „X” simbolizează un sărut sau orice lucru necunoscut (factorul X).

Când oamenii spun azi ca Întruparea e doar „simbolică”, ceea ce vor să zică de fapt este că nu e un fapt istoric. Dar dacă nu e istoric, atunci nu e un simbol natural, ci pur și simplu convențional. În alte cuvinte, ca simbol convențional, Isus nu e cu adevărat și Dumnezeu, și om; doar că era atât de bun și moral încât era pur și simplu mai „asemănător cu Dumnezeu” decât cu oricine altcineva. Dar dacă Întruparea este într-adevăr un fapt istoric, atunci e un simbol natural la care privind, putem învăța ceva despre Dumnezeu și om. Acesta este semnul distinctiv al unui simbol natural. Prin simplul fapt că este ceea ce este, ne spune ceva despre lucrul pe care îl reprezintă.

Acest punct despre adevărata natură a Fiului lui Dumnezeu și doctrina întrupării este crucial întrucât dezvăluie structura întregii realități. Dumnezeu este real. Răul și suferința sunt reale. Judecata este reală și vine. Cerul este un loc real. După cum o spune Sayers, Dumnezeu „va smulge adevăratul bun din adevăratul rău. Doctrinile despre realitatea răului și valoarea suferinței ar trebui să fie păstrate în prima linie a afirmării creștine. Adică nu ajunge să spunem că religia aduce virtuții și alinarea sufletului, alături de răul și durerea evidentă care apasă omenirea, ci și că Dumnezeu este viu și se luptă cu răul și suferința, transformându-le permanent.”

Vorbind oamenilor cu dizabilități care sunt cei mai vulnerabili din societatea noastră și celor care au fost afectați de tot felul de greutăți și suferințe, putem demonstra lumii necredincioase că doctrina creștină este extrem de importantă și nici pe departe plictisitoare și irelevantă. Dimpotrivă, este „energică, dramatică și extrem de vie”. După cum o spune și Sayers, atât de elocvent:

„Într-un mod sau altul, având cele mai bune intenții, am arătat lumii creștinul tipic într-un mod plictisitor – și asta în numele Aceluia care, cu siguranță, nu a plictisit un suflet, niciodată în cei treizeci și trei de ani în care a trecut prin lume ca o flacăra.”

Haideți, în numele Cerului, să scoatem această dramă divină de sub acumularea groaznică de gândire neglijentă și opinii fără valoare îngrămădite peste, să o așezăm pe o scenă deschisă, unde vom uimi lumea, provocând o reacție puternică. Dacă cei pioși vor fi primii ce vor fi șocați, cu atât mai rău pentru ei – alții vor intra în Împărăția Cerurilor înaintea lor. Dacă toți oamenii sunt ofențați de Hristos, lasă-i să fie ofențați; dar care e sensul să fi ofențat pe cineva care nu e Hristos și nu seamănă deloc cu El? Nu Îl onorăm cu nimic dacă „îndulcim” personalitatea Lui până în punctul în care nu ar putea ofensa nici o muscă. Cu siguranță, treaba Bisericii nu este să Îl adapteze pe Hristos la omenire, ci pe oameni la Hristos.

Doctrina este dramă – nu fraze frumoase, nu sentimente de alinare, nu aspirații vagi spre dragoste și bunătate, nici promisiunea a ceva frumos după moarte – ci afirmația înfricoșătoare ca același Dumnezeu care a creat lumea, a și trăit în lume, a trecut prin mormânt și prin poarta morții. Spune-i asta unui necredincios și s-ar putea să nu creadă; dar cel puțin ar putea realiza că există ceva ce un om s-ar bucura să poată crede.”

Dr. Kathy McReynolds este directorul Studiilor Academice la Institutul de Dizabilități Joni and Friends. Este licențiată în Educație Creștină la Universitatea Biola, a absolvit masterul în Teologie Sistematică la Școala de teologie Talbot și doctoratul în Etică, la Universitatea din California de Sud. A predat în departamentul de Studii biblice la Universitatea Biola și a slujit în comitete de etică din spitale și universități. Kathy a primit numeroase premii de prestigiu, printre care premiul pentru Lideri Profesioniști în Îngrijire Medicală din partea Centrului Internațional Biografic, în 2009.

POVESTEA LUI DUMNEZEU DESPRE DIZABILITATE: PLANUL DESFĂȘURAT DIN GENESA ÎN APOCALIPSA – de Dr. David Deuel

Dumnezeu are o poveste. De la Genesa la Apocalipsa, istoria mântuirii prezintă planurile inimii lui Dumnezeu, misiunea Lui. Povestea include persoane cu dizabilități, întrucât acestea joacă un rol pivot în misiunea lui Dumnezeu de a aduce oameni la Sine. În mod familiar, gloria Lui și închinarea noastră sunt esențiale. Deși au fost scrise cărți întregi în Scriptură cu detalii mici despre dizabilități, trebuie spusă întreagă poveste, de la creație la eternitate. Este, în esențial, Evanghelia lui Isus Hristos și un motiv pentru închinare. În studiul nostru vom explora perspectiva Bibliei asupra dizabilității, după cum evoluează ea în istoria mântuirii.

Deși, de-a lungul Scripturii găsim referințe la dizabilități, poate în mod surprinzător, subiectul nu apare proeminent. De fapt, comparativ cu multe alte subiecte, Biblia vorbește foarte puțin despre dizabilitate în mod direct. Unul dintre motive este pentru ca Dumnezeu a ținut în pânza societății grija și blândețea inimii Sale pentru cei cu dizabilități. Nu a ieșit în evidență pentru că era ceva obișnuit. Dar Scriptura ne oferă, de asemenea, detalii încurajatoare despre planurile lui Dumnezeu pentru oamenii cu dizabilități pe care îi iubește.

Dumnezeu ne-a dăruit un început fără dizabilitate (Genesa-Exod)

1. La început, nu exista dizabilitate.

Când cuplul creat de Dumnezeu, Adam și Eva, nu au ascultat pentru prima dată de El, în mod voit, păcatul a intrat în lume și a adus cu el durere, suferință, dizabilitate și chiar moarte (Genesa 3:1-24). Scriptura numește această realitate dureroasă „blestem”. Este foarte important să ne amintim că oamenii au dizabilități din cauza blestemului asupra întregii creații. Chiar și regnul animal are dizabilități.

2. Ca și creator, Dumnezeu își asumă responsabilitatea pentru dizabilități.

Responsabilitate înseamnă că Dumnezeu nu e doar cauza, ci și susținătorul, factorul și Salvatorul final al persoanelor cu dizabilități. *Asta înseamnă responsabilitate!* Această perspectivă diferă în mod considerabil de tendința de a-L învinui pur și simplu pe Dumnezeu pentru dizabilități, ceea ce ar fi o greșeală majoră. Când Moise a vrut să îi explice lui Dumnezeu de ce era incapabil să îi slujească, din cauza inabilității sale în vorbire, Domnul i-a spus: *Cine a făcut gura omului? Și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul?* (Exod 4:11). Acest verset nu se referă doar la rolul lui Dumnezeu în dizabilități, ci stabilește de asemenea stadiul pentru purtarea de grijă *prin* oamenii lui.

Deși e foarte dezamăgitor, e important să analizăm perspectiva asupra dizabilității a altor oameni din istorie, înainte de a privi la poporul lui Dumnezeu. Printre vecinii lui Israel, perspectiva asupra dizabilităților varia considerabil. Tratamentul era de la respingere totală și

maltratarea oamenilor cu dizabilități până la venerarea lor. Din păcate, respingerea era cel mai des întâlnită. Mulți bebeluși cu dizabilități erau lăsați să moară prin expunere la factori naturali, imediat după naștere. Dacă supraviețuiau, erau tratați ca proscrisi și supuși la o viață mizerabilă de cerșit, prostituție și în general, ajungeau să se profite de ei. De obicei, experimentau o moarte prematură. Era cel mai mare coșmar al cuiva.

Cealaltă extremă a persoanelor născute cu o dizabilitate era că ajungeau să fie venerați ca ființe supranaturale, în primul rând datorită comportamentului sau înfățișării diferite. Cel puțin un rege egiptean cu dizabilități a fost venerat pentru că suferea de o boală ce îl lăsase desfigurată. În loc să fie un proscris social lovit de sărăcie, a ajuns un răsfățat, dar totuși proscris. Indiferent dacă erau complet respinși sau venerați, oamenii cu dizabilități nu erau acceptați. Atât respingerea, cât și venerarea rezultau dintr-o înțelegere greșită a cauzei dizabilității. În perioada timpurie, numită „preștiințifică”, cei care Îl refuzau pe singurul Dumnezeu adevărat, nu înțelegeau adevărata cauză a dizabilităților. Anticii puneau dizabilitățile în seama unor păcate sau ofense aduse zeilor. Conform acestui raționament, oamenii cu dizabilități sau părinții acestora sufereau din cauza unor fapte rele.

Poporul lui Dumnezeu se diferenția considerabil de contemporanii săi în înțelegerea cauzelor dizabilităților și în comportamentul lor față de persoanele cu dizabilități. Deși majoritatea nu înțelegeau dizabilitatea din punct de vedere științific mai bine decât vecinii lor, erau convinși că lui Dumnezeu îi pasă de toți oamenii, cu dizabilități sau nu, și la fel trebuiau să facă și ei. De fapt, Dumnezeu era atât de preocupat de persoanele cu dizabilități încât i-a cerut poporului Israel să îi ajute pe cei care nu se pot ajuta singuri. Încă din primele zile ale poporului lui Dumnezeu, atenția Lui a fost pe creșterea spirituală a întregii comunități și transformarea lor în închinători dedicați.

3. Ca și creaturi ale lui Dumnezeu, suspinăm cu durere și tristețe pentru ca dizabilitatea să fie vindecată

Dizabilitatea este un preț mare de plătit pentru a trăi într-o lume blestemată de păcat. Pavel ne amintește că întreaga creație, inclusiv persoanele cu dizabilități, „suspină” în suferință, așteptând răscumpărarea desăvârșită (Romani 8:19-25). Indiferent de cât de binecuvântați părem, suntem toți încă în suferință în acesta parte a cerului. Dar știm de asemenea că *toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său* (Romani 8:28). Aceasta chemare îi include și pe cei cu dizabilități.

Legea îndurătoare a lui Dumnezeu prevede dizabilitatea (Exod-Deutoronom)

1. Poporul lui Dumnezeu are nevoie de protecție prin Legea Lui

Oamenii cu dizabilități erau considerați parte dintr-un grup mai mare numit „cei nevoiași” sau „cei chinuiți” și erau asociați cu vulnerabilitatea și sărăcia. Asta îi includea și pe cei cu probleme

mentale care erau judecați după inabilitatea de autocontrol. Grupul îi cuprindea pe cei care probabil în viața lor, au intrat și au ieșit de câteva ori din statutul de persoane cu dizabilități și au conștientizat ca mâna suverană a lui Dumnezeu a fost cea care a dat sau a luat dizabilitatea. De fapt, oricine putea intra în această categorie într-un final, dacă trăiau până la o vârstă înaintată.

2. Dumnezeu spune popului Său să îngrijească de cei cu dizabilități

Aceasta includea pedepsirea celor care asupreau persoanele cu dizabilități și răsplătirea celor care le scăpau din pericole și le ajutau. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre compasiune pentru persoanele cu dizabilități în Pentateuh. De exemplu: „*Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care să-l poată face să cadă; ci să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul*” (Levitic 19:14). Observați că ascultarea acestei porunci este un mod de a-ți arăta frica de Dumnezeu. Una dintre legi arunca un blestem asupra celui care se poartă rău cu o persoană cu dizabilități: „*Blestemat să fie cel ce va face pe un orb să rățăcească pe drum!*” – *Și tot poporul să răspundă: „Amin!”* (Deuteronom 27:18). Comportamentul răutacios față de un om cu dizabilități merita o pedeapsă aspră. Asta pentru că lui Dumnezeu îi pasă de ei și îi iubeste.

3. Iov și David împlinesc Legea prin grija față de persoanele cu dizabilități

Scriptura îl prezintă ca neprihăniți în credințioșia lui. Declarându-și nevinovăția în fața acuzatorilor, Iov le explică faptul că a împlinit Legea lui Dumnezeu, care cerea purtare cu compasiune față de cei cu dizabilități. El spune: „*Orbului îi eram ochi, și șchiopului picior.*” (Iov 29:15). Aceasta înseamnă că i-a ajutat pe cei cu deficiențe de vedere sau pe cei care umblau cu dificultate din cauza dizabilității lor. Prin aceasta, Iov a luat parte cu compasiune la planul lui Dumnezeu cu privire la persoanele cu dizabilități și la fel au făcut și alții, ca el.

În mod asemănător, împăratul David l-a ajutat pe Mefiboset, un tânăr care nu putea umbla pentru că fusese scăpat din brațe când era bebeluș. Tatăl său era Ionatan, un prieten căruia David îi jurase credințioșie. David și-a ținut promisiunea prin arătarea de compasiune și purtarea de grija față de acest tânăr: „*Mefiboșet locuia la Ierusalim, căci mânca întotdeauna la masa împăratului. El era olog de amândouă picioarele.*” (2 Samuel 9:13). Observați că David nu s-a îngrijit doar de nevoie de bază ale lui Mefiboșet, ci l-a adus la masa lui, ca pe un membru al familiei. Asta e mai mult decât simplă bunătate.

Profeții lui Dumnezeu promet speranță viitoare pentru dizabilitate (Isaia-Maleahi)

1. Dumnezeu va așeza persoanele cu dizabilități pe care le-a asuprit

Când privim la pasaje care au de-a face cu lucruri viitoare, vedem din nou ca persoanele cu dizabilități vor beneficia de vindecarea lui Dumnezeu – în parte pentru ca El își demonstrează

măreția prin vindecarea acestora. „În ziua aceea, zice Domnul, voi aduna pe cei șchiopi, voi strânge grămadă pe cei izgoniți și pe aceia pe care-i chinuisem.” (Mica 4:6). Acest pasaj ne amintește că Dumnezeu își asumă responsabilitatea pentru dizabilități. De asemenea, ne asigură că le va vindeca. Alte pasaje ne arată mâna lui Dumnezeu plină de bunătate în reabilitarea persoanelor cu dizabilități: „Domnul deschide ochii orbilor...” (Psalm 146:8)

Unele pasaje privesc înspre o zi viitoare măreață când Dumnezeu va îndrepta toate relele și va anula efectele blestemului (Apocalipsa 22:3). Acest eveniment măreț este descris prezentându-L pe Dumnezeu redând vederea și auzul: „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea.” (Isaia 29:18). Din nou: „Iată, îi aduc înapoi din țara de la miazănoapte, îi adun de la marginile pământului: între ei este și orbul și șchiopul...” (Ieremia 31:8). Și într-un limbaj poetic, frumos, adecvat momentului de vindecare finală: „atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustiu vor țâșni ape, și în pustietate, pâraie;” (Isaia 35:6). Și în final: „Din cei șchiopi voi face o rămășiță, din cei ce erau risipiți, un neam puternic; și Domnul va împărăți peste ei, pe muntele Sionului, de acum și până-n veac!” (Mica 4:7). Planurile viitoare ale lui Dumnezeu pentru persoanele cu dizabilități oferă vindecare și mângâiere.

2. Intr-o zi, Dumnezeu va elibera persoanele cu dizabilitati de asupritori.

Dumnezeu urmărește pedepsirea pentru încălcarea Legilor împotriva abuzului persoanelor cu dizabilități. Dumnezeu promite că va elibera persoanele cu dizabilități de cei care profită de ei. „Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum.” (Tefania 3:19). Rușinea despre care vorbește (în engleză: „îi voi face o pricină de laudă”=”voi schimba rușinea lor în laudă” nt) este datorată nu doar păcatului față de Dumnezeu, ci și respingerii sociale de neiertat și a maltratării persoanelor cu dizabilități. Pentru toți cei care au abuzat de copiii cu dizabilități ai lui Dumnezeu, El promite dreptate și pedeapsă.

Isus oferă speranță și o cale pentru cei cu dizabilități (Matei-Apocalipsa)

Când Isus a venit pe pământ, pe lângă moartea Sa pe cruce pentru păcate, misiunea Lui a cuprins și îndreptarea efectelor blestemului și împlinirea a ceea ce porunca Legea. A dezvăluit ceea ce înțelepciunea prevedea și profeții preziseră pentru persoanele cu dizabilități. Ca și trimiși ai Lui, continuăm munca pe care a început-o. Totuși, mulți sunt surprinși să descopere că o parte din planul lui Dumnezeu pentru oamenii cu dizabilități a fost nu doar să Îl glorifice pe Isus, ci și să slujească altora – nu doar în dizabilitatea lor, ci și datorită acesteia. Cum pot sluji persoanele cu dizabilități altora? Răspunsul simplu este că ei îi slujesc pe ceilalți în multe moduri, dar în primul rând, prin nevoia lor. Pare ironic, nu? Nevoile lor oferă oportunități oamenilor sau grupurilor să Îl slujească pe Dumnezeu prin îngrijirea lor. Cum funcționează asta?

1. Oamenii cu dizabilități îi permit lui Isus să le arate compasiune, să aducă glorie lui Dumnezeu și să demonstreze că El este Fiul lui Dumnezeu, Mesia.

- A. *Isus a avut compasiune pentru persoanele cu dizabilități. Lui Isus I s-a făcut milă de ei, „S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au căpătat vederea, și au mers după El.” (Matei 20:34). Și din nou, „Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățat!” (Marcu 1:41). Biblia numește aceste miracole „faptele mărețe ale lui Dumnezeu” sau „lucrările lui Dumnezeu”. Întrebat despre scopul vindecării unui orb, Isus a răspuns că acesta era „ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9:3). Prin vindecările persoanelor cu dizabilități înfăptuite de Isus, faptele mărețe ale lui Dumnezeu sunt personalizate și expuse tuturor, ca un exemplu perfect de compasiune personală și relaționare corectă.*
- B. *Isus a adus slava lui Dumnezeu vindecându-i pe oamenii cu dizabilități. Ca răspuns la arătarea compasiunii lui Isus prin vindecarea persoanelor cu dizabilități, mulțimile îl preamăreau pe Dumnezeu. Îl glorificau pe Dumnezeu deoarece compasiunea arătată de Isus față de oamenii cu dizabilități era parte din voia Dumnezeului Tată. „Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele șchiopi, orbi, muți, ciungi și mulți alți bolnavi. I-au pus la picioarele Lui, și El i-a tămăduit; așa că noroadele se mirau... și slăveau pe Dumnezeul lui Israel.” (Matei 15:30-31). Când Isus vindecă persoane cu dizabilități, aducea glorie lui Dumnezeu.*
- C. *Isus a demonstrat că este Dumnezeu prin vindecarea oamenilor cu dizabilități.*

Într-o zi, când Ioan Botezătorul a trimis mesageri să-L întrebe pe Isus dacă El este Dumnezeu Mesia, Isus a menționat imediat minunile făcute, ca dovadă pentru cei care aveau nevoie de ajutor: „*Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.*” (Luca 7:22). Faptul că dizabilitățile sunt incluse alături de boli fatale și sărăcie demonstrează că Isus Dumnezeu, dorește să îi restaureze pe cei afectați de dizabilități împreună cu toate celelalte efecte devastatoare ale blestemului. Rezultatul final sunt condiții „de calitate a creației”.

Tim Keller a spus bine în cartea lui, *Fiul Risipitor*: „Minunile lui Isus nu erau o încălcare a legilor naturale, ci o restaurare a acestora. Dumnezeu nu a creat o lume fără vaz...”

2. Oamenii cu dizabilități îi ofera lui Isus posibilitatea să corecteze ideile greșite despre dragostea lui Dumnezeu și suferința umană

Mit: *Dumnezeu nu iubește persoanele cu dizabilități.* Această noțiune se trage din credințele păgâne. Dar Biblia spune clar că dizabilitatea nu înseamnă dezaprobarea lui Dumnezeu sau pedeapsă asupra acestor oameni. El permite dizabilitatea pentru anumite scopuri; pentru a-și

aduce slava, creștere spirituală în persoanele cu dizabilități și oportunități de slujire și binecuvântare pentru credincioșii care slujesc comunitatea persoanelor cu dizabilități.

Mit: Oamenii cu dizabilități sau părinții lor au păcătuțit împotriva lui Dumnezeu. Un exemplu al acestei idei greșite este întrebarea pusă lui Isus dacă persoana cu dizabilități sau părinții săi au fost cei care au păcătuțit. Isus a răspuns că nici unul dintre ei, explicând că dizabilitatea există „ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” (Ioan 9:1-3). Explicația lui Isus este clară. Dizabilitatea a fost lăsată pentru ca El să îl poată vindeca pe acest om. Chiar dacă, pe de o parte, acesta a fost un exemplu specific, există un principiu general în spatele lui. Dumnezeu permite dizabilitatea în viețile unor oameni, pentru ca El să își ducă la îndeplinire planurile.

Mit: Oamenilor cu dizabilități le lipsește credința că vor fi vindecați. Unii oameni cred că dacă o persoană are destulă credință, va fi vindecată. Biblia nu spune acest lucru, dar această concepție se bazează pe o interpretare greșită a versetelor din Matei 17:20 și Corinteni 3:2, care par să menționeze că nimic nu este imposibil cu destulă credință. Mai degrabă Biblia ne învață că trebuie să ne rugăm ca niște persoane care ne supunem voii lui Dumnezeu și dacă aceasta este voia Lui, dizabilitatea poate fi vindecată. Asta s-a întâmplat în lucrarea lui Isus de pe pământ și de câteva ori în Vechiul Testament și totodată la începuturile Bisericii. Mulți ar spune că se poate întâmpla și azi. Dar întotdeauna s-a făcut pentru gloria lui Dumnezeu și de multe ori pentru ridicarea persoanei. Multe persoane cu dizabilități au o credință mare și trăiesc vieți creștine victorioase. De fapt, credința lor s-ar putea să fie chiar mai puternică decât a celor în trupuri sănătoase, tocmai datorită dizabilității lor.

3. Persoanele cu dizabilități oferă o posibilitate semenilor credincioși să demonstreze dragostea și credințioșia lui Dumnezeu

Dumnezeu a acordat prioritate nevoilor spirituale, dar nu a neglijat nevoile fizice și cognitive. Acesta ar trebui să fie și rolul nostru în viața persoanelor cu dizabilități. În Fapte 6:1-6 citim despre cum diaconii din Biserica primară au slujit ca modele pentru toți credincioșii care îi ajutau pe alții, în special pe văduve. Estimăm că o văduvă are în jur de 60 ani, și foarte probabil e afectată de dizabilități datorate vârstei înaintate. Cu încrederea că Dumnezeu ne poate folosi, ar trebui să ne gândim la misiunea și motivele noastre:

Misiunea noastră: Cum putem sluji persoanelor cu dizabilități? Am început acest studiu spunând că povestea lui Dumnezeu din Scriptură este despre misiunea Lui pe pământ. Misiunea noastră, care trebuie să fie asemenea Lui, ar trebui să înceapă cu evanghelizarea și echiparea persoanelor cu dizabilități (Matei 28:18-20). Acest proces în 2 etape ar trebui să fie întotdeauna prioritatea noastră. Oamenii cu dizabilități au nevoie să fie incluși în învățătura și creșterea Bisericii lui Isus. Tratarea cu compasiune și slujirea cu milă ar trebui țesute în compoziția fiecărui

gând și faptă legate de dizabilitate și nu tratate ca o componentă adițională slujirii persoanelor cu dizabilități, sau mai rău, în opoziție cu evanghelizarea și ucenicia, așa cum e deseori. Odată ce am dat prioritate problemelor spirituale, trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce ar putea împiedica pe cineva cu dizabilități să ducă o viață creștină și să evităm câteva capcane.

- Trebuie să ne gândim cum să aducem oamenii cu dizabilități la Hristos. Nu trebuie să părem că și cum am pune condiții pentru dragostea noastră față de ei. Asta e ușor de făcut. De exemplu, nu trebuie să îi lăsăm pe cei necredincioși să aibă impresia că nu o să mai avem de a face cu ei dacă nu devin creștini. Asta înseamnă manipulare și e greșită.
- Trebuie să îi ajutăm pe cei cu dizabilități să crească spiritual în cel mai potrivit mod posibil. Pe cei creștini, nu trebuie să îi facem să creadă că dacă nu vor crește spiritual în conduită, îi vom trata ca pe niște copii, pedepsindu-i sau ignorându-i.
- În final, trebuie să oferim persoanelor cu dizabilități oportunități să participe în toate aspectele vieții bisericii. Trebuie să li se permită să se implice total în închinare și să aibă șansa să își exercite darurile spirituale (1 Petru 4:10). Pe scurt, trebuie să ne asigurăm că fiecare aspect al experiențelor bisericii locale este realizat și în viețile lor.

B. *Motivele noastre: de ce ar trebui să slujim persoanelor cu dizabilități? Credincioșii ar trebui să îl slujească pe Dumnezeu, atât din frică, cât și din dragoste pentru El. Nu există nici o contradicție aici. Motivele sunt complexe. S-ar putea să ajute dacă am înțelege câteva dintre motivele directe și indirecte pe care Dumnezeu ni le dă să ne îngrijim de persoanele cu dizabilități. Să sperăm că vom putea sluji apoi cu o motivație mai pură.*

- *Pentru că oricare dintre noi am putea avea dizabilități într-o zi. În Eclesiast 12:1-3, Solomon vorbește despre „zilele rele”, cu referire la sfârșitul problemelor vieții. Statisticile ne amintesc că la un moment dat în viața noastră, mai mult de 70% dintre noi nu vom mai fi în stare să urcăm câteva scări. Cei mai mulți dintre noi vom avea deficiențe de văz sau auz, posibil până în punctul în care nu vom mai putea vedea sau auzi deloc, sau cel puțin vom avea nevoie de ochelari și aparate auditive. Acestea sunt dizabilități.*

- *Pentru că răsplata noastră eternă va fi în urma slujirii altruiste.* În Luca 14:12-14, Isus a învățat un grup de farisei și o gazdă despre smerenie. „Când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” (Luca 14:12-14). Aici Isus a vorbit direct, spunând prin aceasta că, în esență, acesta este cel mai bun mod de slujire, întrucât nu se așteaptă nimeni ca persoanele cu dizabilități să le răsplătească. Dumnezeu înregistrează faptele noastre bune și rele. Solomon a sumarizat: „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiast 12:13-14). Biblia ne cheamă să ne smerim și să îi slujim lui Dumnezeu pentru răsplata cerească.
- *Pentru că trebuie să îi ajutăm pe cei slabi.* Apostolul Pavel ne spune despre credința noastră că lucrează prin dragostea față de alți oameni. „În toate privințele v-am dat o pildă și v-am arătat că, lucrând astfel [sprijinindu-l pe Pavel], trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești.”” Ajungem să înțelegem cuvântul „slab”, așa cum este folosit și în alte contexte, de exemplu: „O mare gloată mergea după El pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi (slabi).”(Ioan 6:2) Dar trebuie să fim atenți în a înțelege ce este cu adevărat de ajutor fiecărei persoane.
- *Pentru că Dumnezeu ne-a dat puterea să iubim bine.* Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru sănătatea ce a pus-o în trupurile și mințile noastre. Din recunoștință, ne gândim cum putem să îi ajutăm pe aceia ale căror trupuri și minți nu sunt la fel de sănătoase sau nu funcționează deloc. Lumea unei persoane cu dizabilități este deseori dificilă din punct de vedere fizic și dureroasă din punct de vedere emoțional. Situația este și mai complicată în cazul celor cu dizabilități intelectuale.
- *Deoarece credincioșii cu dizabilități sunt parte din trupul lui Hristos.* Unul dintre cele mai vrednice motive pentru slujirea persoanelor cu dizabilități este că așa e corect să faci. Toate responsabilitățile și privilegiile care cad asupra credincioșilor din Trupul lui Hristos se aplică și celor cu dizabilități. Am putea descoperi că cei cu dizabilități pot face anumite lucruri mai bine decât ceilalți, cu un trup sau minte sănătoasă.

- *Pentru că credincioșii cu dizabilități slujesc în mod unic.* Probabil cel mai important este că persoanele cu dizabilități pot sluji în moduri incredibile. De fapt, ei pot sluji la fel de eficient, dacă nu mai mult, ca frații și surorile lor în Hristos, care nu au dizabilități. Dizabilitatea lor fizică sau mentală, pusă în mâinile lui Dumnezeu, devine o binecuvântare în slujire. Aceasta aduce o nouă perspectivă asupra afirmației lui Petru că toți credincioșii din Trupul lui Hristos au daruri de care Biserica are nevoie (1 Petru 4:10). El nu îi excludea pe oamenii cu dizabilități. Suntem binecuvântați să îi avem ca parte din experiența noastră creștină, individuală și colectivă.

Tratând oamenii cu dizabilități ca parte din adunarea din Vechiul Testament și Biserica din Noul Testament, Biblia ne arată în mod clar că persoanele cu dizabilități sunt doar oameni care s-a întâmplat, prin planul suveran al lui Dumnezeu, să aibă dizabilități. Ei nu reprezintă o altă categorie de oameni, ci niște persoane cu o varietate vastă de abilități unice. Dacă dorim să ne supunem învățăturilor biblice, îi vom trata pe toți ca pe unul de al nostru și îi vom ajuta la nevoie.

Am fi nepăsători dacă nu am ajunge la aceleași concluzii cu profeții care au văzut dizabilitatea ca pe o glorie la adresa lui Dumnezeu. Cea mai mare binecuvântare în slujirea noastră va veni prin faptul că suntem o binecuvântare pentru cei cu dizabilități și că suntem slujiți de ei. Povestea lui Dumnezeu a început într-un paradis fără dizabilități, cu un copac. Aici se oprește și se va redeschide pentru o nouă eternitate nesfârșită și fără dizabilități. Nu e de mirare ca Ioan spune în ultimul capitol din Biblie: „*și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo.*”(Apocalipsa 22:2-3). Nu va mai fi nici o dizabilitate.

Nu fiecare poveste are un final fericit. Dar pentru cei care iubesc oamenii cu dizabilități și sunt iubiți de ei, sfârșitul nu ar putea fi mai bun de atât – trupuri perfecte, minți perfecte și părțâșii perfecte cu Dumnezeu, a cărui poveste include și dizabilitățile.

Știință vs. Creștinism

Să spui că există o dușmănie între comunitatea științei și Creștinism – între profan și sacru, dacă vreți – nu este un lucru nou. Acest conflict există de la începuturile epocii moderne. Recent, însă, această bătălie între știință și religie a luat o nouă întorsătură, una care ar trebui să ne îngrijoreze pe toți, în special pe cei care lucrăm cu persoane cu dizabilități. A avut loc o erupție de cărți foarte bine vândute, scrise de atei, care merg mult mai departe de o simplă contestare a religiei. Acești autori de bestseller, (cunoscuți sub numele de Ateii Noi), acuză religia ca fiind o ciumă ce trebuie eliminată. Chiar și numai titlurile celor mai recente cărți reflectă vehemența lor împotriva credinței: *Iluzia lui Dumnezeu* de Richard Dawkins; *Ruperea vrăjii: Religia ca fenomen natural*, de Daniel Dennett; *Dumnezeu nu e mareț: Cum otrăvește religia totul*, de Christopher Hitchens; *Sfârșitul credinței: Religie, teroare și viitorul rațiunii*, de Sam Harris. Acești autori au declarat un nou război Bisericii – unul pe care intenționează cu tărie să îl câștige.

Așa cum văd acești autori, știința a făcut din religie ceva demodat. Din perspectiva lor, știința s-a descurcat mult mai bine decât religia, să explice lumea noastră, natura umană și originile moralității. Știința, susțin ei, e cu ani lumină înaintea religiei la propunerea de modalități de a crea o societate bună – o societate mai „tolerantă și liberă”. Ateismul nou susține că apelează la intelectul nostru, la partea mai bună a naturii noastre. Își propune să se bazeze pe *Adevăr*. Aceasta este enigma problemei. Este ateismul adevărat? Ateii susțin, bineînțeles, că au o grămadă de dovezi de partea lor – că știința evolutivă a demonstrat că religia este complet irațională, un simplu vestigiu al naturii primitive, care trebuie „depășit”.

De-a lungul anilor, au fost aduse o varietate de argumente împotriva ateismului. Într-un articol recent al revistei *Wired Magazine*, numit „Biserica necredincioșilor”, Gary Wolf afirmă că mulți fundamentalisti religioși se bazează pe doctrina biblică și refuză să se clinească. Dar Wolf pare să spună că această poziție nu este rațională; prin urmare, e o dovadă îndoielnică de la început. Conform spuselor lui Wolf, alți credincioși susțin că nimic din știință nu *interzice* credința – problemele nerezolvate de știință demonstrează că existența lui Dumnezeu s-ar putea să nu fie imposibilă.

Problema cu această viziune, sugerează Wolf, este că se acceptă implicit știința ca arbitru a ceea ce e și nu e adevărat. Aceasta le oferă ateilor un avantaj. Wolf continuă să spună că atunci când investigațiile seculare preiau conducerea, doctrinele biblice sunt subminate. Nu există nici un domeniu în cercetarea științifică modernă – cosmologie, antropologie, biologie – în care explicațiile creștine au supraviețuit neatinsse. Când vine vorba de apărarea doctrinelor biblice de

origine, Wolf spune că foarte puțini apărători ai credinței au putut să reziste atacurilor secularilor.

Într-o încercare sinceră să reziste alunecării spre ateism, Wolf a încercat să caute câteva răspunsuri cu privire la Dumnezeu din Biblie. Ceea ce a descoperit este o diversitate descurajatoare de credință. Și apoi face următorul comentariu înțelept: „Totul este admirabil și stimulant și lipsește doar ajutorul real de care ar avea nevoie oricine aflat în poziția mea: *motive să creadă că anumite idei religioase sunt adevărate.*”

Ceea ce caută Gary Wolf este cunoașterea adevărului. Nu se poate abține. Este imaginea lui Dumnezeu în el care îl determină să facă asta. Dallas Willard, care a scris prefața cărții lui J.P. Moreland, „*The Kingdom Triangle*” („*Triunghiul Împărăției*”), semnaleză că știință este în criză, în cultura noastră. Willard susține că cunoașterea este o funcție indispensabilă vieții umane. Ne permite să acționăm, să ne orientăm și să învățăm anumite lucruri. Dacă ne lipsește cunoașterea adecvată, pur și simplu nu ne putem angaja în anumite activități umane cruciale. O persoană cunoaște un anumit subiect atunci când poate reprezenta acel subiect așa cum este – când îl poate reprezenta conform realității.

Willard continuă și afirmă că de-a lungul istoriei Occidentale, se credea că Biserica dispunea de o masă de cunoștințe unică care includeau învățături specifice cu privire la Dumnezeu, univers, ființele umane și natura unei vieți binecuvântate. Se spunea că acest corp de cunoștințe a fost dat Bisericii prin revelație generală și divină. Iluminismul și post-Iluminismul au furat acest corp de cunoștințe măreț și prețios și l-au redus la simple aprinderi de neuroni în creier, pur subiective și lipsite de orice normă de adevăr. Willard notează că în multe moduri, această viziune a cunoașterii s-a strecurat în Biserică. Suntem presați să găsim mulți lideri creștini care înțeleg învățăturile creștine, ca pe niște corpuri de cunoștințe, nu doar simple profesii sau credințe personale. Pentru că Biserica și-a părăsit rolul de instituție care posedă un corp de cunoștințe ce reflectă realitatea, lumea seculară a redefinit cunoașterea în așa fel încât să facă imposibilă cunoașterea lui Dumnezeu. Ceea ce ne oferă lumea e o realitate slabă și fragilă, subiect al mofturilor și libertăților de acțiune a comunității științifice. Într-o astfel de lume, nimeni nu poate ști cu adevărat decât ceea ce ne spun oamenii de știință. Într-o astfel de lume, nimeni nu e în siguranță, în special cei cu dizabilități. Pentru că dacă cunoașterea lui Dumnezeu e imposibilă, la fel este și cunoașterea originii și scopurilor noastre. Într-o astfel de lume, nu există speranță pentru un viitor. Nimeni nu va simți efectele acestei perspective asupra lumii mai bine decât cei cu dizabilități.

Marea fortăreață a Creștinătății: Adevărata cunoaștere

E timpul ca Biserica să își ia înapoi ceea ce îi aparține de drept: adevărul despre Creștinism că este o *tradiție a cunoașterii*. Ne arată ceea ce e adevărat și real în noi și în lumea noastră. Doctrinereștine nu sunt simple crezuri cărora, de-a lungul anilor, noi creștinii, le-am dat câte un vot de aprobare. Ele arată ceva adevărat despre natura realității. Sunt adevărate, pentru toți oamenii, în toate timpurile, indiferent dacă se crede sau nu în ele. Doctrinereștinele esențiale ale

Bibliei (care includ legile naturale și revelații generale), nu sunt doar mijloace prin care să apărăm cauza celor cu dizabilități. Ateii și secularii care au furat adevărurile noastre – adevăruri cu privire la cui aparținem, cine suntem și de ce suntem aici – le-au luat și pentru că le înțeleg greșit, le folosesc împotriva celor mai vulnerabili din societate. Aceasta se întâmplă la un nivel mai înalt ca până acum, în special în genetică și neuroștiință. Cercetătorii medicali au diminuat definiția ființei umane la o simplă funcționare bună a creierului și prin aceasta au dezumanizat grupurile de persoane cu dizabilități cognitive. Este timpul ca Biserica să își ia înapoi ceea ce îi aparține de drept.

În eseu intitulat „Învățând în timpul războiului”, C.S.Lewis face o afirmație puternică despre datoria celor care sunt educați să îi protejeze pe cei vulnerabili.

„Să fii ignorant și simplu acum – să nu poți să îți întâlnești inamicul pe propriul lui teren – ar însemna să îți arunci armele la pământ, să îi trădezi pe frații noștri needucați care, pe lângă Dumnezeu, nu au nici o apărare decât pe noi împotriva atacurilor intelectuale a păgânilor. Filozofia bună (sună a teologia biblică) trebuie să existe, dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru că filozofiei rele trebuie să i se dea un răspuns.

Cred că afirmația lui Lewis reflectă una dintre îndatoririle esențiale ale vieții creștine; aceasta este să vorbim pentru cei care nu pot vorbi în dreptul lor. Trebuie să apărăm pe cei vulnerabili de atacurile noilor ateii. Pentru a face asta, Biserica trebuie, încă o dată, să îmbrățișeze doctrina creștină esențială, pentru a arăta că *sfinții* și nu *oamenii de știință* sunt posesorii acestui corp de cunoștințe cu privire la Dumnezeu, ființele umane și natura unei vieți binecuvântate. Pentru această sarcină este nevoie de gândire creștină bună, iar aceasta se bazează pe cunoașterea Bibliei. Doctrinile despre *Creație, Păcat, Mântuire, Înviere, Biserică, Judecată, și Eternitate*, când sunt luate împreună, formează un fel de rețea prin care putem înțelege cele mai importante probleme ale vieții. În schimb, aceasta poate aduce începuturile unei înțelegeri creștine a dizabilității, cu toate complexitățile pe care le presupune.

Dorothy Sayers a spus odată că motivul pentru care nu luăm în serios Iadul și Raiul este pentru că nu luăm în serios această lume. Trebuie să luăm în serios natura acestor atacuri ale ateilor noi și trebuie să răspundem prin luarea înapoi a ceea ce ne-a fost încredințat și anume adevărul despre Dumnezeu și scopurile Lui pentru creație și umanitate. Trebuie să luăm în serios faptul că am fost jefuiți într-adevăr de oamenii de știință seculari care susțin că au dreptul exclusiv să spună ce e adevărat și ce nu. Augustin a așezat pe picior de egalitate cunoștința adevărată cu cea teologică. De asemenea, a comparat cunoștința cu viziunea. Dacă folosim această metaforă și o aplicăm ateilor noi putem să le demonstrăm că și ei suferă de o dizabilitate: vedere parțială – recunosc

lucrurile *adevărate*, dar refuză *Adevărul* însuși. Augustin subliniază faptul că lucrurile adevărate derivă din Adevărul însuși.

Așadar, pentru Augustin, Adevărul există și ființele umane pot ști ceva despre el. El face diferența între Adevăr și lucruri adevărate:

1. Lucrurile adevărate sunt exemple particulare ale Adevărului, după cum lucrurile care sunt egale sunt exemple particulare ale Egalității.
2. Adevărul rămâne neschimbător, chiar dacă lucrurile adevărate se schimbă. De exemplu, să spun că vorbesc chiar acum, e o afirmație adevărată; dar în 10 minute, s-ar putea să nu mai vorbesc. Dar Adevărul rămâne la fel.
3. Adevărul este etern, pe când lucrurile adevărate trec. După cum Egalitatea nu dispare atunci când două bețe egale sunt distruse, nici Adevărul nu încetează atunci când lucrurile adevărate pier.

În cartea a doua „*Soliloquies*” („*Monoloage*”), Augustin susține că, deoarece este o contradicție să negi eternitatea Adevărului, acesta este în mod logic indestructibil. De exemplu, dacă lumea nu va trece niciodată, este adevărat că lumea nu va trece niciodată. Dacă lumea va pieri cândva, atunci asta e adevărat. Dar Adevărul însuși va rămâne, chiar dacă fiecare lucru creat va pieri. Totuși, se poate pune întrebarea „Dar dacă însuși Adevărul va pieri?” Răspunsul lui Augustin este „Nu va fi adevărat că Adevărul a pierit?”. Așadar, chiar negarea eternității Adevărului ajunge să fie o afirmare a indestructibilității sale.

Potrivit lui Augustin, mințile noastre nu judecă Adevărul, ci Adevărul judecă rațiunea noastră. Dacă Adevărul ar fi inferior minții noastre, l-am judeca, în loc să îl folosim ca pe un standard al judecății noastre. Deseori judecăm mintea unei persoane când spunem că această minte nu e atât de profundă cât ar trebui, dar nu criticăm ceea ce e etern sau ce e Adevărul. Dacă Adevărul și mintea noastră ar fi egale, Adevărul nu ar fi etern și neschimbat, de vreme ce mintea noastră este finită, schimbătoare și supusă la greșeli. Dar s-a stabilit deja că Adevărul este etern.

Adevărul, așadar, trebuie să fie mai superior decât rațiunea umană. Adevărul trebuie să existe undeva; asta înseamnă că trebuie să fie un fundament pentru adevăr, dar să nu fie nimic perisabil. S-a arătat deja cum Adevărul rămâne chiar și când lucrurile adevărate pier. Adevărul, așadar, nu există în lucrurile *muritoare*. Dar trebuie să existe undeva. Există în lucrurile *nemuritoare*. Întrucât doar Dumnezeu e nemuritor, El trebuie să fie temeiul adevărului. Așadar, Augustin spune „Căci acolo unde am găsit adevăr, acolo am găsit pe Dumnezeu, care este însuși Adevărul.”

Creștinii, deci, susțin Adevărul însuși, care conține și recunoaște validitatea tuturor lucrurilor adevărate. Noii atei susțin doar lucrurile adevărate, ceea ce poate duce la cunoaștere științifică, iar ei nu privesc mai departe de atât. Sunt mulțumiți cu această „vedere parțială” deoarece, pentru a recunoaște Adevărul însuși înseamnă să admiti că există o autoritate superioară. Și ei nu vor să facă asta. Consecințele acestei „dizabilități” au fost enorme. Gândiți-vă la multele tehnologii de azi, care sunt folosite în mod specific pentru distrugerea vieții umane (bombe nucleare, anumite tehnologii genetice.” Aceasta este o patologie a rațiunii care e complet despărțită de Dumnezeu.

Augustin mai face diferența între rațiunea înaltă și cea redusă. Obiectul rațiunii reduse este lumea temporară. Metoda sa este investigarea, sfârșitul ei este acțiunea, iar rezultatul este știința. Obiectul rațiunii superioare este o lume eternă în care domnește Dumnezeu. Metoda sa este contemplarea, sfârșitul ei este fericirea, iar rezultatul este înțelepciunea dumnezeiască. Această noțiune a rațiunii înalte, prin care sufletul este luminat de lumină divină, a fost refuzată de către oamenii de știință de azi, fără un motiv bun. Problema este că oamenii de știință nu au putut continua propria muncă fără a presupune că adevărul însuși poate fi cunoscut. Dar refuză să conștientizeze acest lucru pe riscul fiecăruia. Așa cum afirmă Papa Benedict XVI atât de elocvent, „Rațiunea capabilă doar de recunoașterea de sine și care e sigură în mod empiric, paralyzează și se distruge pe sine.” Papa continuă cu descrierea sarcinii pe care o avem dacă vom dori vreodată să facem o diferență pentru binele din cultura noastră:

„Noi creștinii, suntem chemați azi, nu să limităm rațiunea și să ne opunem ei, ci să ne împotrivim la reducerea la raționalitatea producției. Trebuie să ne luptăm în numele productivității să percepem binele... pentru că aceasta este adevărata luptă, în numele omului și împotriva inumanității. Doar rațiunea care e deschisă pentru Dumnezeu, doar rațiunea care nu alungă moralitatea pe tărâmul subiectivității, sau nu îl degradează până la nivelul calculațiilor, se poate împotrivi folosirii greșite a concepției lui Dumnezeu și formelor religiei și să dea vindecare.”

Acesta este cu adevărat o chemare înaltă și una pentru care trebuie să luptăm și să muncim. Ceea ce trebuie să facem este să ne supunem căutării adevărului lui Dumnezeu în totalitate. Nu e de ajuns să devii un creștin și să te oprești din luptă. Credința creștină este una a căutării. Este o credință care ne ține pe calea ce duce în sus, înspre devenirea conform imaginii lui Hristos. Dumnezeu ne modelează după chipul Fiului Său, prin Cuvântul lui, Duhul lui și comunitatea Sa. Tot adevărul este adevărul lui Dumnezeu și El ia toate experiențele noastre, indiferent dacă sunt rele sau bune, și le folosește pentru scopul Său. Trebuie doar să fim dispuși să ascultăm vocea Sa și să îl urmăm.